

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.333 van 29 juni 2001
in de zaak A. 83.401/IX-1773.**

In zake : de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Verkeer en Infrastructuur, thans de minister van Mobiliteit en Vervoer, die woonplaats kiest bij advocaten E. GILLET en B. LAMBRECHT, kantoor houdende te BRUSSEL, Brand Whitlocklaan 30

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, dat woonplaats kiest bij advocaat M. VAN DIEVOET, kantoor houdende te BRUSSEL, Koningsstraat 15.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de Belgische Staat op 8 april 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het "besluit van 8 februari 1999 van de Vlaamse minister van Vervoer inzake bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest" met betrekking tot de afschaffing van de machtiging en invoering van de vergunning en het attest met toepassing van een Europese verordening;

Gelet op het arrest nr. 82.295 van 20 september 1999 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend op 11 oktober 1999 door de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 9 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN KETS, die loco advocaten E. GILLET en B. LAMBRECHT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. VAN DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Bij brief van 18 maart 1998 vraagt de afdeling Personenvervoer en Luchthavens van de administratie Wegen en Verkeer van het departement Leefmilieu en Infrastructuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap het advies van de afdeling Juridische Dienstverlening over de vraag of de verordening (EEG) nr. 684/92 van de Raad van 16 maart 1992 houdende gemeenschappelijke regels voor het internationaal vervoer van personen met touringcars en met autobussen, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad van 11 december 1997, en de verordening (EG) nr. 12/98 van de Raad van 11 december 1997 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot binnenlands personenvervoer over de weg in een lidstaat waar zij niet gevestigd zijn, de bepalingen van de besluitwet van 30 december 1946 betreffende het bezoldigd vervoer van personen over de weg met autobussen en met autocars al dan niet opheffen en of het nog mogelijk is het niet aanvragen van de machtigingen door een binnenlands vervoerder te sanctioneren (op voorwaarde dat een contract tussen opdrachtgever en vervoerder aanwezig is). Tevens wordt in deze brief gesteld dat de bevoegde Vlaamse minister beslist heeft de machtigingen voor het bijzonder geregeld vervoer die afgegeven worden met toepassing van die besluitwet af te schaffen.

1.2. Op 28 april 1998 antwoordt de juridische afdeling dat de verordeningen gezien moeten worden als aanvulling op de besluitwet zodat een in België gevestigd vervoerder voor de inrichting van een bijzondere vorm van geregeld vervoer over een machtiging krachtens de besluitwet dient te beschikken, maar daarmee dan, krachtens de verordening (EEG) nr. 684/92 zoals gewijzigd, ongeremd grensoverschrijdend bijzonder geregeld vervoer en, krachtens de verordening (EG) nr. 12/98 van de Raad, cabotagevervoer kan verrichten. Deze machtiging

zou ook vereist blijven indien hij enkel aan internationaal vervoer zou doen. Wel zou een lidstaat kunnen bepalen dat voor de toekomst de communautaire vergunning ook geldig is voor het verrichten van nationaal vervoer.

1.3. Bij brief van 26 november 1998 vraagt de afdeling Personenvervoer en Luchthavens het advies van de afdeling Juridische Dienstverlening over de vraag of de toepassing van de verordening (EG) nr. 2121/98 van de Commissie van 2 oktober 1998, houdende uitvoeringsbepalingen van Verordeningen van de Raad (EEG) nr. 684/92 en (EG) nr. 12/98 aangaande de documenten voor het personenvervoer met touringcars en autobussen, niet volstaat om het in de besluitwet van 1946 bepaalde machtigingssysteem af te schaffen.

1.4. Op 14 januari 1999 beantwoordt de juridische afdeling die vraag negatief, omdat volgens haar artikel 3bis, 10, van de verordening (EG) nr. 11/98 een aanpassing van de nationale wetgeving vergt teneinde te bepalen dat de communautaire vergunning ook geldt voor nationaal vervoer. De verordening (EG) nr. 2121/98 van de Commissie zou daaraan niets wijzigen omdat ze enkel de uitvoeringsmodaliteiten van de verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad bepaalt.

1.5. Verwijzend naar ingewonnen bijkomende informatie stelt de juridische afdeling, in een brief van 29 januari 1999, dat haar eerdere adviezen dienen te worden aangepast omdat de machtiging bedoeld in artikel 3.1 van de verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad onderscheiden zou moeten worden van die bedoeld in de besluitwet en aldaar vereist voor bijzondere vormen van geregeld vervoer, aangezien de eerste machtiging de toegang tot het beroep betreft en de tweede de reisweg en dienstregeling, zodat vanaf 11 december 1998 het

machtigingssysteem, waarin voorzien is in de besluitwet, wel degelijk is afgeschaft door de verordening en de vervoerder die aan bijzonder geregeld vervoer wil doen en daarvoor over een overeenkomst beschikt nog enkel een machtiging nodig heeft die toegang verleent tot het beroep, wat een federale bevoegdheid is.

1.6. In een niet gedateerde brief aan de bevoegde Vlaamse minister stelt de afdeling Personenvervoer en Luchthavens dat zij van oordeel is dat de bepalingen van de artikelen 4 en 13 van de verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad ook van toepassing zijn op het bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest. Als ingangsdatum van het afschaffen van de machtigingen en het ingaan van de vergunningen en attesten stelt zij 1 juli 1999 voor, datum waarop de machtigingen voor het ophaalvervoer van leerlingen vervallen.

1.7. Een brief wordt door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening gestuurd naar de administraties en naar de verenigingen en bedrijven uit de sector.

Een daarvan is de brief die op 8 februari 1999 wordt gestuurd naar de federale minister van Vervoer en die als volgt luidt :

"De Verordeningen van de Raad (EEG) nr. 684/92 van 16 maart 1992, gewijzigd bij verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad van 11 december 1997, (EG) nr. 12/98 van de Raad van 11 december 1997 en (EG) nr. 2121/98 van de Commissie van 2 oktober 1998, bepalen de gemeenschappelijke regels en de documenten voor het personenvervoer met touringcars en autobussen.

Al de bepalingen van deze verordeningen zijn van toepassing ten laatste met ingang van 11 juni 1999.

Ik heb dan ook beslist de bepalingen van deze verordeningen die betrekking hebben op het geregeld vervoer, de bijzondere vormen van geregeld vervoer en het vervoer voor eigen rekening, van toepassing te

maken in het Vlaamse Gewest met ingang van 1 juli 1999.

Deze maatregel houdt in:

- 1° dat geen vergunning (machtiging) vereist is voor de bijzondere vormen van geregeld vervoer mits met betrekking daartoe tussen de organisator en de vervoerder een overeenkomst gesloten is;
- 2° dat voor geregeld vervoer en voor bijzondere vormen van geregeld vervoer waarvoor tussen de organisator en de vervoerder geen overeenkomst afgesloten is, een vergunning vereist is;
- 3° dat voor het wegvervoer voor eigen rekening een attest vereist is.

De formulieren voor aanvraag van een vergunning kunnen bekomen worden bij mijn administratie die instaat voor het afleveren van de vergunningen en de attesten.

Ik verzoek uw diensten de vervoerders en de organisatoren in te lichten over de nieuwe regeling betreffende het bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest".

1.8. Een gelijkaardige brief wordt onder meer ook aan de Federatie van de Belgische autobus- en autocarondernemers en van reisorganisatoren gestuurd.

1.9. Bij brief van 25 maart 1999 antwoordt die federatie hierop dat haar daarin wordt medegedeeld dat de bevoegde Vlaamse minister de beslissing genomen heeft dat de in de brief van 8 februari 1999 vermelde Europese verordeningen van toepassing worden gemaakt in het Vlaamse Gewest en vraagt zij "in het kader van Afdeling II van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse Regering" een afschrift van deze beslissing.

1.10. Op die brief volgt op 12 mei 1999 het volgende antwoord :

"In antwoord op uw schrijven van 25/03/1999 kan ik u mededelen dat mijn beslissing u betekend werd met mijn schrijven van 08/02/1999.

Deze beslissing werd genomen na onderzoek van de bepalingen van de onderscheiden Europese Verordeningen, na advies van de Juridische Dienst van

het Departement LIN en na samenspraak met het Departement Onderwijs, voornamelijk voor wat betreft het ophaalvervoer van leerlingen.

Ik wens er evenwel uw aandacht op te vestigen dat de verplichting om over een communautaire vergunning te beschikken, met het oog op het verrichten van internationaal of nationaal vervoer van personen met touringcars en autobussen, nog steeds bestaat.

Het verlenen van dergelijke vergunning is evenwel een Federale bevoegdheid".

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering van de verzoekende partij niet ontvankelijk is; dat zij hiervoor het volgende betoogt :

"De verzoekende partij leidt het bestaan van de bestreden beslissing af uit een schrijven van de verwerende partij dd. 8 februari 1999.

De minister heeft middels dit schrijven een intentie kenbaar gemaakt aan zijn federale collega, doch geenszins een beslissing genomen. De vermelding 'Ik heb dan ook beslist' toont niet aan dat er een aanvechtbare administratieve rechtshandeling zou voorliggen.

De verwerende partij is louter voornemens een voorontwerp van decreet in te dienen bij het Vlaams Parlement. Zulks is geen uitvoerbare administratieve rechtshandeling. Zodoende is de vordering zonder voorwerp (zie : R.v.St., 12 juli 1988, nr. 30.539).

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 23 december 1946 tot instelling van de Raad van State blijkt dat de wetgever bepaalde rechtshandelingen, hoewel uitgaande van organen van de uitvoerende macht, toch buiten het bereik van de vernietigingsmacht van de Raad van State heeft willen stellen, omdat zij gericht zijn op de werking van de politieke instellingen (R.v.St., nr. 25.797, 4 november 1985, R.W., 1986-87, 1090-1094, noot L.P. SUETENS).

Algemeen wordt aanvaard dat de rechtshandelingen die betrekking hebben op de verhouding tussen het parlement en de regering, bv. besluiten waarbij een gemeenschaps- of gewestregering gebruik maakt van het initiatiefrecht op wetgevend gebied, worden onttrokken aan de bevoegdheid van de Raad van State (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1996, p. 754.).

In het geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn dat dergelijke handelingen niet worden onttrokken aan de

bevoegdheid van de Raad van State, dient te worden vastgesteld dat hieraan een zodanige ruime beoordelingsvrijheid van het bestuur ten grondslag ligt, dat de toetsing ervan slechts uiterst marginaal kan plaatsvinden (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., o.c., p. 754, voetnoot, 52).

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de opgeworpen middelen veelal geen voorwerp hebben of in deze stand van de procedure voorbarig zijn.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk.";

2.2. Overwegende dat luidens artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de afdeling administratie uitspraak doet bij wege van arrest over "de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden of tegen de administratieve beslissingen in betwiste zaken"; dat als "akte" van een overheid slechts kan worden beschouwd de handeling met een individuele draagwijdte die rechtsgevolgen beoogt tot stand te brengen of te beletten dat deze tot stand komen;

2.3. Overwegende dat te dezen bezwaarlijk kan worden voorbijgegaan aan de inhoud van de bestreden akte, die ook aan de betrokkenen uit de sector werd toegestuurd, waarin zonder enige terughoudendheid sprake is van een genomen beslissing, van een "maatregel" en van een "nieuwe regeling"; dat ook in de brief van de verwerende partij in antwoord op de vraag van de Federatie van de Belgische autobus- en autocarondernemers en van reisorganisatoren, geen intentie kan schuilgaan, maar een effectieve beslissing, die beoogt een rechtstoestand te wijzigen; dat overigens de woorden : "mijn beslissing u betekend werd met mijn schrijven van 8 februari 1999" niet anders kunnen worden geïnterpreteerd; dat de bestreden beslissing ook niet kan doorgaan als een handeling die betrekking heeft "op

de verhouding tussen het parlement en de regering"; dat de stelling van de verwerende partij derhalve niet opgaat;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 6° en § 4, 3° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna genoemd : de bijzondere wet), van de artikelen 1, 2 en 2bis van de besluitwet van 30 december 1946 betreffende het bezoldigd vervoer van personen over de weg met autobussen en met autocars en van de wet van 26 april 1962 betreffende het gemeenschappelijk vervoer van de leerlingen van de onderwijsinrichtingen; dat in de mate dat de hiervoren genoemde verordeningen zouden moeten leiden tot een wijziging van de vigerende wetgeving, alleen de federale overheid daartoe bevoegd is, aangezien uit de memorie van toelichting bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988 moet blijken dat het de bedoeling was dat de reglementering inzake toegang tot het beroep en tot de markt van ondernemer van nationaal en internationaal personenvervoer over de weg, als vestigingsvoorwaarden in de zin van artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, van de bijzondere wet, een federale bevoegdheid is en geen deel uitmaakt van de gewestelijke bevoegdheid met betrekking tot geregeld vervoer, met inbegrip van bijzondere vormen van geregeld vervoer in de zin van artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals vervangen bij artikel 4, § 11, van de bijzondere wet van 8 augustus 1988; dat zij daarbij aanneemt dat de bestaande reglementering inzake vergunningen en machtigingen voor het nationaal en internationaal bezoldigd vervoer van personen over de weg een regeling is van toegang tot het beroep en tot de markt;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord tegenwerpt dat de bestreden beslissing geenszins de in het middel aangehaalde wetsbepalingen schendt aangezien zij bevoegd was op grond van artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet en de bevoegdheid voor het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer met inbegrip van de bijzondere vormen van geregeld vervoer, het taxivervoer en het verhuren van auto's met chauffeur, haar aldus krachtens de voornoemde wetsbepaling toegekend is; dat zij voorts stelt dat volgens de memorie van toelichting bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988 die bevoegdheid onder meer de inrichting van de netten en de daaraan verbonden machtigingen en het verlenen van machtigingen voor de bijzondere vormen van geregeld vervoer omvat, hetgeen zij wil regelen, en niet de toegang tot het beroep en tot de markt van ondernemer van nationaal en internationaal personenvervoer; dat volgens haar de stukken ontegensprekelijk aantonen dat zij zich bij het nemen van de bestreden beslissing "heeft willen beperken tot het invoeren in het Vlaamse Gewest van een vergunningsstelsel voor het verrichten (of de organisatie) van bezoldigd personenvervoer over de weg" en dat zij aan "de vergunningsregeling met betrekking tot de toegang tot het beroep en tot de markt, in de betekenis die daar in de Memorie van Toelichting aan wordt gegeven" nooit heeft willen raken aangezien dit een federale bevoegdheid betreft; dat de "machtiging" tot toelating tot het beroep, die een federale bevoegdheid is, vereist blijft, en "het voorontwerp van decreet waarin de bestreden beslissing vorm heeft gekregen, (...) louter betrekking (heeft) op de organisatie van het bezoldigd (nationaal) personenvervoer over de weg, en niet op de toegang tot het beroep en tot de markt, in de betekenis die daar door de Memorie van Toelichting aan wordt gegeven"; dat het in te voeren vergunningsstelsel identiek zou zijn aan dat van de verorde-

ningen, zij het beperkt tot de organisatie van het personenvervoer, waarbij de verordeningen geenszins raken aan de nationaal bepaalde vestigingsvoorwaarden, de naleving waarvan volgens artikel 1 van de verordening (EEG) nr. 684/92 van de Raad een voorafgaande voorwaarde is om te vallen onder het toepassingsgebied van de verordening; dat zij ten slotte verwijst naar het schorsingsarrest nr. 82.295 van 20 september 1999 om, in de mate dat ook de schending wordt aangevoerd van de genoemde besluitwet van 30 december 1946 en de wet van 26 april 1962, het middel niet ontvankelijk te zien verklaren;

3.3. Overwegende dat, inderdaad, in de mate dat in het eerste middel ook de schending wordt ingeroepen van de besluitwet van 30 december 1946 en van de wet van 26 april 1962, dit middel niet ontvankelijk is, aangezien niet wordt toegelicht waarin de eventuele schending van deze bepalingen bestaat; dat de toelichting van het middel immers alleen over de bevoegdheidsverdeling handelt;

3.4. Overwegende dat de gewesten krachtens artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet bevoegd zijn voor "het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer, met inbegrip van de bijzondere vormen van geregeld vervoer, het taxivervoer en het verhuren van auto's met chauffeur"; dat voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, de grondwetgever en de bijzondere wetgever worden geacht aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid te hebben toegekend voor het uitvaardigen van regels die eigen zijn aan de hen toegewezen aangelegenheden (Arbitragehof, nr. 2/97 van 16 januari 1997); dat zo uit artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet weliswaar kan blijken dat de gewesten bevoegd zijn voor de regeling van het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer, met inbegrip van de

bijzondere vormen van geregeld vervoer, het taxivervoer en het verhuren van auto's met chauffeur in de meest ruime zin van het woord, maar dat die bevoegdheidstoe-wijzing echter niet het aannemen van de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer omvat, wat een federale bevoegdheid is gebleven, ook al moeten de gewestregeringen bij het ontwerpen ervan worden betrokken (Arbitragehof, nr. 5/96 van 18 januari 1996); dat, terzake, het afschaffen van een machtiging voor bijzonder geregeld vervoer met een overeenkomst tussen opdrachtgever en organisator, het invoeren van een attest voor vervoer voor eigen rekening en het invoeren van een vergunning voor geregeld vervoer en bijzondere vormen van geregeld vervoer zonder de voornoemde overeenkomst, verder gaat dan een loutere uitoefening van de krachtens artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet aan de gewesten toegekende beheersbevoegdheid; dat zulks inderdaad niet kan worden ingepast in een beheersbevoegdheid, zelfs in de ruime zin, inzake het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer met inbegrip van de bijzondere vormen van geregeld vervoer en van inrichting van netten en de daaraan verbonden machtigingen, de tarieven en de toegekende tariefverminderingen; dat de bestreden beslissing beoogt een materie te regelen met betrekking tot een algemene norm inzake de vereiste attesten voor het vervoer voor eigen rekening en de vergunningen voor geregeld vervoer en bijzondere vormen van geregeld vervoer zonder overeenkomst tussen vervoerder en organisator; dat de verwerende partij trouwens niet betwist dat zij "zich bij het nemen van het bestreden besluit heeft willen beperken tot het invoeren in het Vlaamse Gewest van een vergunningsstelsel voor het verrichten (of de organisatie) van bezoldigd personenvervoer over de weg"; dat zij voor die vergunningsregeling heeft gesteund op de verordening (EEG) nr. 684/92 van de Raad van 16 maart 1992 houdende gemeenschappelijke regels voor het internationaal

vervoer van personen met touringcars en met autobussen; dat het 1° van haar regeling bepaalt "dat geen vergunning (machtiging) vereist is voor de bijzondere vormen van geregeld vervoer mits met betrekking daartoe tussen de organisator en de vervoerder een overeenkomst gesloten is", dat die bepaling overeenkomt met artikel 4, punt 2, van de verordening; dat het 2° van haar regeling bepaalt "dat voor geregeld vervoer en voor bijzondere vormen van geregeld vervoer waarvoor tussen de organisator en de vervoerder geen overeenkomst afgesloten is, een vergunning vereist is", dat die bepaling overeenkomt met artikel 4, punt 4, van de verordening; dat het 3° van haar regeling voorschrijft "dat voor het wegvervoer voor eigen rekening een attest vereist is", dat die bepaling overeenkomt met artikel 4, punt 5, samengelezen met artikel 13 van de verordening, dat in plaats van vergunningen attesten voorschrijft voor het wegvervoer voor eigen rekening; dat de in artikel 4 van de genoemde verordening vervatte vergunningsregeling luidens het opschrift ervan een regeling is met betrekking tot de toegang tot de markt (in de Franse tekst van de verordening : "accès au marché", in de Engelse tekst : "access to the market"); dat aldus niet ingezien wordt hoe aan de in de bestreden beslissing vervatte vergunningsregeling, die getrouw de vergunningsregeling overneemt van de genoemde verordening van de Raad (EEG) nr. 684/92 van 16 maart 1992, een andere betekenis zou kunnen worden gegeven dan wat door de verordening zelf wordt beschouwd als een regeling met betrekking tot de toegang tot de markt; dat het middel derhalve gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 8 februari 1999 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, inzake "bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest" met betrekking tot de "afschaffing van de machtiging en invoering van de vergunning en het attest in toepassing van de Europese Verordening".

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van het Vlaams Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.